ते दूरादभ्युपेत्यैनं देवाः सर्षिगणास्तदा ॥ देवाऊचुः ॥ त्वमृषिस्त्वं महाभागस्त्वं देवः पतगेश्वरः। त्वं प्रभुस्तपनः सूर्य्यः परमेष्ठी प्रजापतिः।

त्वमिन्द्रस्त्वं हयमुखस्त्वं शरस्त्वं जगत्पतिः। त्वं मुखं पद्मजो विप्रस्त्वमग्निः पवनस्तथा। १२५०

त्वं हि धाता विधाता च त्वं विष्णुः सुरसत्तम। त्वं महानभिभूः शश्वदमृतं त्वं महद्यशः।

त्वं प्रभास्त्वमभिप्रेतं त्वं नस्त्राणमनुत्तमं। बलोर्म्मिमान्साधुरदीनसत्त्वः समृद्धिमान् दुर्व्विषहस्त्वमेव। त्वत्तः सृतं सर्व्वमहीनकीर्त्तेह्यनागतं चोपगतं च सर्व्वं।

त्वमुत्तमः सर्व्वमिदं चराचरं गभस्तिभिर्भानुरिवावभाससे। समाक्षिपन्नानुमतः प्रभो मुहुस्त्वमन्तकः सर्व्वमिदं ध्रुवाध्रुवं।

दिवाकरः परिकुपितो यथादहेत्प्रजास्तथा दहसि हुताशनप्रभ। भयङ्करः प्रलयदवाग्निरुत्थितो विनाशयन्युगपरिवर्त्तनान्तकृत्।

खगेश्वरं शरणमुपागता वयं महौजसं ज्वलनसमानवर्चसं। तडित्प्रभं वितिमिरमध्वगोचरं महाबलं गरुडमुपेत्य खेचरं। १२५५

परावरं वरदमजय्यविक्रमं तवौजसा सर्व्वमिदं प्रतापितं। जगत्प्रभो तप्तसुवर्णवर्चसा त्वं पाहि सर्व्वांश्च सुरान्महात्मनः।

भयान्विता नभसि विमानगामिनो विमानिता विपथगतिं प्रयान्ति ते। ऋषेः सुतस्त्वमसि दयावतः प्रभो महात्मनः खगवर कश्यपस्य ह।

स माक्रुधः कुरु जगतो दयां परां त्वमीश्वरः प्रशममुपैहि पाहि नः। महाशनिस्फुरितसमस्वनेन ते दिशोऽम्बरं त्रिदिवमियञ्च मेदिनी।

चलन्ति नः खगहृदयानि चानिशं निरुद्ध्यतां वपुरिदमग्निसन्निभं। तव द्युतिं कुपितकृतान्तसन्निभां निशम्य नश्चलति मनोऽव्यवस्थितं। प्रसीदनःपतगपते प्रयाचतां शिवश्च नो भव भगवन् सुखावहः।

एवं स्तुतः सुवर्णस्तु देवैः सर्षिगणैस्तदा। तेजसः प्रतिसंहारमात्मनः स चकार ह। १२६०

॥ इत्यादिपर्वणि सौपर्णे स्तुतौ त्रयोविंशोतितमोऽध्यायः ॥ २३ ॥

स श्रुत्वाऽथात्मनो देहं सुपर्णः प्रेक्ष्य च स्वयं। शरीरप्रतिसंहारमात्मनः संप्रचक्रमे।

॥ सुपर्णउवाच ॥ न मे सर्वाणि भूतानि विभियुर्देहदर्शनात्। भीमरूपात्समुद्विग्नास्तस्मात्तेजस्तु संहरे।

॥ सौतिरुवाच ॥ ततः कामगमः पक्षी कामवीर्यो विहङ्गमः। अरुणं चात्मनः पृष्ठमारोप्य स पितुर्गृहात्।

मातुरन्तिकमागच्छत्परं तीरं महोदधेः। तत्रारुणश्च निक्षिप्तो दिशं पूर्वां महाद्युतिः। सूर्य्यस्तेजोभिरत्युग्रैर्लोकान्दग्धुमना यदा।

॥ रुरुरुवाच ॥ किमर्थं भगवान्सूर्य्यो लोकान् दग्धुमनास्तदा। किमस्यापहृतं दैवैर्येनैनं मन्युराविशत्। १२६५

॥ प्रमतिरुवाच ॥ चन्द्रादित्यैर्यदा राहुराख्यातो ह्यमृतं पिबन्। वैरानुबन्धं कृतवांश्चन्द्रादित्ये तदाऽनघ।

वध्यमाने ग्रहेणाथ आदित्ये मन्युराविशत्। सुरार्थाय समुत्पन्नो रोषो राहोस्तु मां प्रति।

वह्वनर्थकरं पापमेकोऽहं समवाप्नुयां। सहाय एव कार्येषु नच कृच्छ्रेषु दृश्यते।

पश्यन्ति ग्रस्यमानं मां सहन्ते वै दिवौकसः। तस्माल्लोकविनाशार्थं ह्यवतिष्ठे न संशयः।

एवं कृतमतिः सूर्य्यो ह्यस्तमभ्यगमद्गिरिं। तस्मालोकविनाशाय संतापयत भास्करः। १२७०

ततोदेवानुपागम्य प्रोचुरेनं महर्षयः। अद्यार्द्धरात्रसमये सर्वलोकभयावहः। उत्पत्स्यते महान्दाहस्त्रैलोक्यस्य विनाशनः।